

opusdei.org

Prelaadi kiri (jaanuar 2014)

Opus Dei prelaat kutsub kõiki inimesi vennalikult koos elama, sest kõik on Jumala sarnased ja Kristuse poolt lunastatud. "Teisi vendadena tunda ja selle järgi käituda, see on Jumala kingitus."

19.01.2014

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Meie südames helisevad veelgi Petlemma karjaste sõnad, mida just

möödunud Jõulupühade ajal vaatlesime: „*Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu, inimestest hea meel!*” [1]. Seepärast on Jumala ülistamine on tema ainusündinud Poja sündimise ja inimesekssaamise kaudu lahutamatult seotud rahu ja vennalikkusega inimeste keskel. See, et me üksteist vendadeks nimetada võime ja nimetama peame, põhineb just sellel, et oleme kõik ühe ja sama Isa lapsed: Jumal, kes on meid enda sarnasteks loonud; ning, et jumalik Sõna – kes inimeseks saades inimkonna valitsejaks sai – meid pärispatust vabastab ja on teinud meile kingituse, et võime olla Jumala lapsed. See on rõõmusõnum, mida Petlemma ingel ei kuulutanud ainuüksi Iisraeli lastele, vaid kõigile meestele ja naistele: „*Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale*“ [2]

Sel pühal ajal on meie kõigi mõtete sisuks olnud Jeesus oma ema kätel, keda püha Joosep tähelepanelikult jälgib. Iga kord, kui vaatleme tähelepanelikult seda väikest last, taeva ja maa loojat, igavest Jumala sõna, kes on saanud meie sarnaseks, kes on väljaspool pattu [3], puhkeb meis soov palvetada ja tänada, sest me teame, et me mitte kunagi ei suuda tema suurele armastusele küllaldaselt vastata. Nii soovime me jätkata nii uuel aastal, kui alati, ning tahame vastu võtta püha Josemaria kutse: *ut in gratiárum semper actióne maneámus!* Me tahame igal ajal tänada kõigi heategude eest, mida Issand meile on osutanud ja jätkuvalt osutab. Heateod, millest me teadlikud oleme, või mis on meile teadmata, vaimsed või materiaalsed; need mis meid rõõmustavad või need, mis meid natuke kurvastama panevad. Koos meie Isaga kutsun ma teid lausuma ning teen seda ka ise:

”Täna teda kõige eest, sest kõik on hea”.[4]

Jumalaema suurpühaga alustame me Jõuluaja teist poolt. Meie pilk langeb suure tähelepanelikkusega sellele võrreldamatule olendile, kes nii lihtsal viisil - *ecce ancilla Domini* [5]- Sõna inimesekessaamise võimalikuks teeb, ning annab meile võimaluse Jeesuses Kristuses Jumala lasteks saada; vendadeks, kes on ühendatud vennalikkuse kaudu, mis on tugevam, kui ühine põlvnemine Aadamast ja Eevast. ”Oh Ema, Ema! Sõnaga ”fiat” oled sa teinud meid Jumala vendadeks, tema hiilguse pärijateks. – Ole tervitatud!”[6] Sel moel saab inimsüdame sügavaim igatsus teoks: lõputu püüe vennalikkusele, mis kutsub teistega ühinema, et me ei näeks teistes vaenlasi, ega konkurente, vaid õdesid-vendi, kes vastu võetakse ja keda kallistatakse.”[7]

Teisi inimesi siiralt vennalikult armastada, on kristliku sõnumi oluline joon. Jeesus ise käskis Apostleid: *Ma annan teile uue käsu: armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist! Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate* .[8] Siinjuures märgib meie Isa: "On väga vajalik taas uuendada see vennalikkus, milles esimesed kristlased nii sügavalt elasid."[9]Sina ja mina, mida teeme meie selle heaks? Kuidas palvetame me rahvaste eest? Kui palju huvitab meid nende elu?

See uus Issanda käsk annab meil mõista, et kristlik vennalikkus ei saa baseeruda ainuüksi solidaarsusel, nii, et tegemist ei ole ainult iseloomude kokku sobimisega, ega ühiste huvidega või lihtsalt inimliku sümpaatiaga. See püüab teistes Kristust avastada ning samal ajal üha enam tema sarnaseks muutuda, kuni

me lõpuks enda kohta öelda võime, et oleme ise *vana Kristus*, teine Kristus, *ipse Christus*, Kristus ise oleme. See nõudmine väljendub selles, et me teisi armastame ja neid teenime, nii, nagu Issand neid teenib ja armastab.

Need mõlemad aspektid, teistes inimestes Kristust näha ja iseennast Kristuse kujutisena tunda, täiendavad vastastiku teineteist. Nii välditakse juba juurtest saadik ohtu, et me armastame inimesi nende inimliku suuruse, heade omaduste või eelisseisundi pärast, mis nad meile võimaldavad. Ja vastupidi: neid kõrvale jätta, niipea, kui me nende vead, puudused või ebameeldivused nende isiksuses avastame. Kui selline kiusatus peaks tulema, siis suunakem pilk Jeesusele, alandlikult ja leebelt, Temale, kes end igal silmapilgul inimestele annab, kes ei tõrju kedagi, kes patu vastu

võitleb, et teda Jumala juurde tagasi viia.

See vennalikkus saab alguse usust ja isikliku vabaduse harjutamisest.

”Kristlik vabadus”, nagu ütleb püha Josemaria, ”tuleb inimese sisemusest, tema südamest, tema usust, kuid see ei ole lihtsalt individuaalne, vaid tuleb väljastpoolt, nii nagu vennalikkus, omadus, mis esimeste kristlaste elu iseloomustab. Usk, see suur Jumala armastuse kingitus, teeb kõik muud erinevused kaduvalt väikeseks ja tühiseks, see tühistab kõik tõkked: *Ei ole siin juuti ega kreeklast, ei ole siin orja ega vaba, ei ole siin meest ega naist, sest te kõik olete üks Kristuses Jeesuses.* (Gl. 3,28) Oskus end üle rasside erinevuse, sotsiaalse positsiooni, kultuuri või ideoloogia vennana vaadelda ja armastada, on kristluse oluline osa.”[10]

Vennalik armastus, eriti materiaalses ja vaimulikus mõttes abivajajaid ja isegi tagakiusatuid silmas pidades, oli esimese Evangeeliumi kuulutamise tähtis faktor, ristiusu levitamises pärast Kristuse ülestõusmist: "Vaadake, kuidas nad üksteist armastavad!" Seda kuulis Tertulianus paganate suust, kes olid imestunud Kristuse sõnumi üle. Ning ta lisab: "Vaadake, kuidas nad on valmis üksteise eest surema, teise asemel hukkuma.

Mitte kunagi varem ei ole olnud suhtlemine inimeste vahel nii lihtne nii kiire ja täiuslik, kui tänapäeval. See saavutus peaks soodustama ka ühtsustunnet inimeste vahel. Kindlasti teeb järjest enam globaliseerunud ühiskond meid naabriteks, kirjutas Benediktus XVI, kuid see ei tee meid õdedeks. Mõistus iseendast on võimeline haarama sarnasust inimeste vahel ja vennalikku kooselu ette kujutama,

kuid mitte vennalikkust looma. Selle juured on üleloomulikus kutsumuses Jumala Isa kaudu, kes kõigepealt meid armastas ning meile oma poja kaudu õpetab, milline on vennaarmastus.[12]

Nagu ma juba ütlesin, ei väsinud püha Josemaria iialgi rääkimast uue käsu põhjanevast tähtsusest. Enne 80.-ndaid aastaid käskis ta selle DYA Akadeemia, Opus Dei esimese apostelliku ettevõtmise üliõpilaste toa seinal olevale tahvlile kirjutada. Kuid juba varem oli ta kodus õppinud, kuidas teisi teenida ja mitte enda peale mõelda. Tema vanemate sügavalt ristiusust läbiimbunud eeskuju mõjutas väga palju, et tema südames nii lapsena, teismelisena kui ka noorukina kasvas vennalik suhtumine kõikidesse inimestesse, mida ta ka konkreetsete tegudega väljendas: ta aitas abivajajaid, aitas koolikaaslastel koduseid ülesandeid

teha, oli alati teiste vaimsete vajaduste puhul kättesaadav...

See ja paljud teised näited aitavad meil paremini valmistuda tema sünnipäevaks 9. jaanuaril. See päev meenutab meile, et Issand valis püha Josemaria välja selleks, et temast saaks kiriku rüpes asuva vaimse pere, Opus Dei Isa ja Patriarh, kes ei tee piiranguid rassi, keele või rahvuse pärast. Oma isadusega täis õrna armastust ja andumust näitas meie Isa jumaliku isaduse kiirt, mis särab üle kõigi rahvaste. Samal ajal õpetas ta meid head Jumala lapsed olema, mis tähendab, et püüame tagada siirast ja vennalikku armastust nii Opus Deis kui kõigi inimeste keskel.

Sellele teemale pühendab Paavst Frantsiskus oma selleaastase ülemaailmse rahu päeva sõnumi. Kohe alguses toob ta esile midagi väga olulist, millest ma juba eelpool,

meie Asutaja eluloo kokkuvõttes rääkisin. ”Tuleb silmas pidada, et vennalikkuse õppimine algab juba perekonna rüpes, eriti pereliikmete erinevate ja üksteist täiendavate rollide täitmisel, nagu seda on isa ja ema. Perekond on vennalikkuse allikas ning seega rahu vundament ja tähtsaim tee.”[13]

Iga panus perekonna heaks tuleb lõppkokkuvõttes kasuks kogu ühiskonnale. Olgu see siis perekonna, kui Jumala plaanide algallika kuulutamine; või pere ühtsuse ja avatusele elule toetamine; või selle teenimisvalmidusele tähelepanu osutamine. Palvetagem iga päev kõigi maailma perekondade eest. Palugem ka seaduseandjate eest. Samaaegselt võiks igaüks mõelda ka oma võimalustele, kuidas seda olulist joont sotsiaalses elus kuuldavaks teha ja nõuda. Palvetagem eriti eelseisvatel kuudel erakorralise piiskoppide Sinodi eest, mille Paavst

Frantsiskus oktoobris kokku kutsub. Ta peab uurima, kuidas saaks kirik uusevangeliseerimises perekonda kõige rohkem kaasa haarata.

Möödunud päevadel vaatlesin ma taas palves meie Isa jutlust. Ma soovitan ka teil neid tekste ikka ja jälle uuesti vaadelda; need rikastavad teie siseelu. Ma peatusin mõnedel tema sõnadel, mis väga selgelt Jeesuse sündimise põhjust valgustasid. "Issand tuli, et kõigile inimestele rahu, rõõmusõnumit ja elu tuua. Mitte ainult rikastele ega mitte ainult vaestele. Mitte ainult õpetlastele, ega mitte ainult lihtsameelsetele, ei, kõigile. Kõigile vendadele, sest me kõik oleme vennad sama Isa lastena, Jumala lastena." [14]

End vastastikku vendadena tunda ja selle järgi käituda, see on Jumala kingitus. "Vennalikkuse juured peituvad Jumala isaduses", ütleb

paavst Frantsiskus. Siin ei ole tegemist üldise, ebamäärase ja ajalooliselt mõjutu isadusega, vaid isikliku, eesmärgiga ja erakorraliselt konkreetse Jumala armastusega iga inimese vastu. (Mt. 6,25-30). Isadus niisiis, toob tõhusal viisil vennalikkust esile, sest kui me Jumala armu vastu võtame, siis muutub see suurejooneliseks elu ja suhteid kujundavaks jõuks, sest see avab inimesed õigele solidaarsusele ja igapäevasele läbikäimisele.

Inimlik vennalikkus ärkab eriti Jeesust Kristust, tema surma ja uuele elule ülestõusmist vaadeldes. Rist on lõplik "paik", vennalikkuse põhialus, mida inimesed üksi ette kujutada ei suuda. Jeesus Kristus - kes võttis vastu inimese kuju, selleks, et neid lunastada, viib meid tänu tema armastusele Isa vastu, kuni surmani, kuni ristisurmani – tema ülestõusmise läbi uue inimkonnani, kes täielikult Jumala tahtega ja tema

plaanidega seotud on, ning mis on samas täiusliku vennalikkuse kutsumuse teostamine.”[15]

Vennalikkusele püüdlemine on Jumala kingitus, kuid samal ajal on see aga ülesanne, mille Jumal igaühele usaldab, ülesanne, millest me ei või keelduda. Terve realismiga, milles ei ole tegu pessimismiga kirjutab meie Asutaja, et elus ei ole kõik roosiline. Kristlik vennalikkus ei saja alati taevast alla; seda tuleb iga päev uuesti luua. Elus, koos selle karmusega, huvidekonfliktidega, pingetega ja võitlustega, igapäevaste konfliktidega inimestega, kes meile väiklastena tunduvad ja ka meie väiklase käitumisega.”[16]

Siinkohal tahaksin ma armsa Don Alvaro nime mainida. 2014. aastat võime me erilisel viisil vaadelda, kui Don Alvaro aastat. Märtsis pühitseme me tema 100. sünniaastapäeva ja loodame, et võime pisut hiljem ka

tema Õndsakskuulutamisele suure rõõmuga kaasa elada. Seepärast on põhjust, minu tütred ja pojad taas meie Jumalat tänada ning samas on see seotud kutsega, ennast nendeks sündmusteks võimalikult hästi ette valmistada, nii, et me lapseks olemise vaimu ja vennalikkust kogu selle sügavuses mõistaksime.

Nagu te juba teate, kutsus Paavst Frantsiskus mind 23.detsembril oma audientsile. Ta jagas kõigile Prelatuuri liikmetele – ilmikutele ja preestritele oma apostelliku õnnistuse. Ta julgustab meid ka edaspidi kõigis maades, kus Opus Dei liikmed elavad, apostolaati tegema. Eriti soovitab ta meil viljakat *Pihi apostolaati* teha, mis on ju Jumala halastuse Sakrament.

Kohe pärast Jõulupühi tegin ma lühikese reisi Pühale maale, kus Jeesus, Maarja ja Joosep elasid. Ma innustasin seal teie õdesid ja vendi

nende apostellikus töös. Mul oli võimalus ka tulevase rekollektsioonikeskuse *Saxumi* ehitust külastada, mida seal Don Alvaro mälestuseks ehitatakse, nagu 1994. aasta valimiskongressil otsustati. Palvetagem rõõmu ja järjekindlusega, et need tööd hästi lõpule jõuaksid. Vastavalt olukorrale võib igaüks selles vajalike ressursside otsimisel kaasa aidata. Mind innustab üliväga mõte selle apostelliku tööriista viljakusest!

Oi, kui meelsasti oleksin ma veetnud need pühad teie läheduses. Seepärast püüdsin ma teid kõiki meie keskuse Tabernaakli ja sõime juurde kaasa võtta. Toogem Jeesuslapse ette kõik minu palvesoovid, nii, nagu teen mina teie omadega.

Suure armastusega saadan ma teile oma Uusaastaõnnistuse.

Teie Isa

+Javier

[1] Lk 2,14.

[2] Lk 2,10.

[3] Hbr 4,15.

[4] Püha Josemaria, Tee, Nr. 268.

[5] Lk 1,38.

[6] Püha Josemaria, Tee, Nr. 512

[7] Paavst Frantsiskus, Sõnum maailma rahu päeval 2014, 812.2013, Nr.1.

[8] Joh 13,34-35.

[9] Püha Josemaria, Vestlused, Nr. 61.

[10] P. Josemaria, Las riquezas de la fe, in “Los domingos de ABC”, 2.11.1969; Nachdruck in Por las sendas de la fe, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, S. 31-32.

[11] Tertullian, Apologeticus 39, 7
(CCL 1, 151).

[12] Paavst Benediktus XVI., Ents.
Caritas in veritate, 29. Juuni 2009, Nr.
19.

[13] Paavst Frantsiskus, Sõnum
maailma rahu päeval 2014,
8.12.2013, Nr.1

[14] Püha Josemaria, Kristus
möödub, Nr. 106.

[15] Paavst Frantsiskus, Sõnum
maailma rahu päeval 2014,
8.12.2013, Nr.3

[16] Püha Josemaria, Las riquezas de
la fe, in “Los domingos de ABC”,
2.11.1969; Nachdruck in Por las
sendas de la fe, Ed. Cristiandad,
Madrid 2013, S. 34-35).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-jaanuar-2014/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-jaanuar-2014/)
(12.03.2026)